

Då sjöng man schlagers

JT

11.10.94

Musik

I'm singing in the rain : Kokkolan Naislaulajat och Laulu-Jaakot i 50-talsstämning. Dirigent Raakel Solvin. Solister Antti Kujala, Antero Kujanen. Ackompanjemang Tuija Holmberg, Aarre Polso. Handelsläroverket i Jakobstad 8 oktober.

De två grannstadskörerna har samma dirigent och har övat in litet liknande repertoar, det blev självfallet en gemensam konsert. Femtiotalets melodier utgör en tacksam nostalgigrund för den som råkar befinna sig i „rätt ålder“. Det blev antagligen en stämningsfull och minnesmättad kväll för den som helt ägnade sig åt melodierna och lät sig nöjas med det. Alla var nu kanske inte i rätt ålder och kunde märka att det musikaliska utförandet inte alltid räckte till för att få upp stämningen. Själv var jag i rätt ålder men ofta oense om hur låtarna borde ha framförts.

Laulu-Jaakots framträdande hade litet av „tuta och kör“ över sig. Den tidigare goda tonbildningen hade så när glömts bort, vilket inte låter sig göra, inte i schlagers från femtiotalet heller. I det digra potpurriet „En sliten gramma, Sail along silvry moon, Que sera, sera, Marina, Josef, I love Paris, Uskadara, Mambo Italiano, El choclo, Tango jalousie m.fl.) försökte man få med alltför mycket, vilket gav ett hackat intryck. Dessutom förekom en

del stilmässiga tvivelaktigheter, där man gärna kunde ha tagit fasta på tenoren Antti Kujalas italienskt influerade interpretation i solopartiet av „Poika varjoiselta kujalta“. Då hade t.ex. „det vackra Paris“ blivit vackrare. Som solister framträdde också Pekka Kaarla och Risto Mäkinen.

Lyckligtvis kan Laulu-Jaakot mycket mer än så här.

Antti Kujala fortsatte på den italienska linjen i två „arior“, „Palaja Sorrentoon“ och „Kerokaa se hänelle“. Helhetsintrycket var positivt och Kujala kan konstateras ha gjort framsteg. Små intonationsproblem uppvägdes av att de höga tonerna nu klingar på ett sätt som närmar sig den inneboende kapaciteten.

Antero Kujanen hade ett lågmäldare och mer smäktande uttryckssätt i sina två solonummer. Att han dessutom äger en del talanger för showmanship, gjorde inte saken sämre. Ett par i mitt tycke onödiga glissandi förekom. Solisterna ackompanjerades av Aarre Polso.

Kokkolan Naislaulajat - en mäktiga stor damkör - hade fördelen att få sjunga några bra arrangemang av Alf Mylläri: särskilt lyckad var stämföringen i „Besame mucho“. Där verkade „Blueberry hill“ tradig, och jag ställde mig helt oförstående till bisseringen av stycket. Trots de habila arrangemangen lyckades kören inte undvika att intryck-

et av deras något mer evergreen-betonade linje blev hur svårt det är att ge rytmiskt flyt åt sånger som närmar sig jazzens uttryckssätt. Den körkulturen har ännu inte utvecklats i vårt land. Så Kokkolan Naislaulajat kan självfallet få ett erkännande för tappert försök med gott humör. Jag har inte hört den kören sjunga s.k. normalrepertoar. En sextett ur kören sjöng „Itsy bitsy..“, som aldrig felar sin verkan på mig. Det berodde denna gång inte på utförandet. En klarröstad sopran uppmärksammades.

Körerna hade inte mycket hjälp i skapandet av den rytmiska pulsen, svängen, av kvällens andra ackompanjatör Tuija Holmberg, som trots ett i övrigt kunnigt pianospel, hade accenten alldeles för mycket lagd på det första taktslaget och något back-beat sug uppstod aldrig. Kompet sköttes ibland av en trio.

Körerna sjöng gemensamt „Capri“ (två gånger) och „Moon river“. Den förra lät lite jämntjock och i den senare slarvade man med nyanser och harmoniska finesser.

Skall kvällen sammanfattas musikaliskt ligger det jämntjocka nära till hands. Tilläggsöansen ligger i en del trivselkvaliteter, vilka även de kan förbättras. Särskilt damkörens goda humör röner dock odelad uppskattning.

RALF HOIKKANEN